

Морето в мен

Есе

Морето около мен, както и морето в мен би могло да бъде море от любов, море от сълзи, море от страдание, море от страдание, море от щастие, море – мечтание.

Родена съм до морето, израстнала съм с морето, учила съм се чрез водата на морето, да плувам, да търся хората около себе си, да оценявам света около себе си, да се замислям върху всеки свой ден.

Зимата за мен е очакване. Очакване в сняг и мъгла, за да дойде мигът, в който ще прогледна. Тъжно ми е да гледам скованото от студ море и да не мога да го превърна в онова веселото, с прозрачно чистите води море. То чака, моли ме да го погледна така, както го гледам лятото. Но изпитвам страх. Ужасявам се, щом видя големите черни, напомнящи смърт води.

Но в един момент всичко свършва. Идва пролетта, всичко около мен се пробужда, става зелено и хубаво. Точно зеленото ме кара да видя другия нюанс на синьото. Онова тюркоазеното, успокояващото ме. То ми напомня, че морето не е страшно. И ето, вече морето чака нас – своите деца. Докато го гледам през пролетта, аз виждам как то жадува да се слеем с него. И някои се отдават на този зов. Не дочакват горещото лято, когато водите са достатъчно топли, ами се гмуркат сега. Нищо не може да ги спре.

Ето, то идва – лятото. Най-очакваното време от малки и големи.

Обожавам да прекарвам дните си на плажа през лятото. Тогава морето е до мен, морето е около мен, морето е в мен. Това е физическото ми сливане с морето – лятото. Разтапям се, щом го докосна. Губя представа за времето, когато съм с него. Това за мен представлява едно физическо и духовно прераждане.

Но идва есента. Става време за училище, за прекратяване на отношенията ми с морето. Едно лято не стига, но няма какво да сторя. Време е за успокояване, за отдалечаване дори. Време, в което да бъда сама със себе си. Време за почивка.

А утре... ще започне ли всичко отново?